

Η μνήμη δεν είναι απλή συντήρηση γεγονότων, αλλά εμπεριέχει εικόνες, συναισθήματα, μυρωδιές και ήχους. Αποτελεί το απόσταγμα μιας ατμόσφαιρας, που μπορεί μεν να ανήκει στο παρελθόν, αλλά συντηρείται ζωντανή στις καρδιές μας. Ξετυλίγοντας το μεγάλο κουβάρι των αναμνήσεων στη ροή του διαβατάρη χρόνου, η μορφή σου πρωτοστατεί καρτέ – καρτέ σε όλες τις σημαντικές στιγμές της σχολικής μας ζωής και όχι μόνο. Το μυαλό μας έχει φυλακίσει την εικόνα ενός ψηλού και επιβλητικού φοίνικα, εξαιρετικής ομορφιάς και χάρης, με τον ευθυτενή, καλλιγραμμο κορμό του και με έναν θύσανο από μακριά φτερωτά κλαδιά στην κορυφή. Έτσι θέλουμε να σε θυμόμαστε.

Στα χρόνια της αθωότητας, δέσποζες στην αυλή του σχολείου μας, ακοίμητος φρουρός για τα παιδιά σου. Αλήθεια έχεις ποτέ μετρήσει πόσα παιδιά έχουν κρατήσει τον κορμό σου παίζοντας αμπάριζα και πόσες φορές έχουν παίξει με τους χουρμάδες σου; Έχεις αναλογισθεί, πόσες συζητήσεις, εξομολογήσεις, μυστικά, συγκινήσεις, απογοητεύσεις, αλλά και όνειρα φιλοξένησε ο κορμός σου;

Αντίκριζες κατάματα τον ουρανό και με τα κλαδιά σου απλωμένα δημιουργούσες μια τεράστια αγκαλιά, που μας χωρούσε όλους. Με τις προστατευτικές φτερούγες σου κυριαρχούσες στην αυλή του σχολείου μας, υπομένοντας αγόγγυστα τη μανία της φύσης και συμμαχώντας με τον ήλιο και τον αγέρα, για να υπάρχει πνοή και χρώμα στην αυλή μας. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την ώρα του... ατέλειωτου μαθήματος να αποσπά την προσοχή μας το κελάηδισμα ενός πουλιού, που βρήκε καταφύγιο στο πλούσιο φύλλωμά σου ή το παιχνιδισμα των «μεγάλων χεριών σου» με τις ριπές του ανέμου;

Είσαι ευλογημένος, γιατί είχες την τύχη από κει ψηλά να μας βλέπεις να

μεγαλώνουμε, να ανοίγουμε τα φτερά μας και να χτίζουμε σιγά-σιγά τη ζωή μας, πραγματοποιώντας τα όνειρά μας. Φούσκωνες από υπερηφάνεια, όταν έβλεπες τα παιδιά σου να σπουδάζουν, να διακρίνονται στον επαγγελματικό στίβο, να βγαίνουν γαμπροί και νύφες από τα σπίτια τους και να στέλνουν με τη σειρά τους τα δικά τους παιδιά στο σχολείο. Γλέντησες μαζί μας σε γεγονότα σταθμούς στη ζωή μας: γάμοι, βαφτίσεις, θρησκευτικές γιορτές και κοινωνικές εκδηλώσεις, αφού η θωριά σου από εκεί ψηλά έφτανε παντού και τα γλέντια στη πλατεία σε διασκεδάζανε μαζί με μας. Αμέτρητες είναι οι φωτογραφίες, τα χαμόγελα και οι πόζες γύρω σου. Μυστικές συναντήσεις, ψίθυροι που τους παράσερνε το αεράκι...

Τα τελευταία χρόνια κοίταζες μέσα στη σχολική αίθουσα και έβλεπες πράγματα που σε γυρνούσαν πίσω σε μια άλλη εποχή. Έβλεπες το "φανάρι" και θυμόσουν το κολατσιό των παιδιών στο διάλειμμα, έβλεπες τις παραδοσιακές φορεσιές και θυμόσουν τις Συνετιανές και τους Συνετιανούς που περνούσαν δίπλα σου και σε καμάρωναν. Τότε που και συ ήσουν ένα μικρό δεντράκι, νεόφερτο στο Συνετί και έμελλε να ριζώσεις στο χωριό μας. Είναι κοινό μυστικό ότι η καρδιά σου ράγισε, όταν έκλεισε το σχολείο μας. Μελαγχόλησες. Μαράζωσες χωρίς τις καθημερινές φωνούλες των παιδιών στα διαλλείματα, αφέθηκες και παρέδωσες τον εαυτό σου ανυπεράσπιστο στον ύπουλο εχθρό, που ροκάνισε αργά-αργά τα σωθικά σου και έκλεψε κάθε ικμάδα από τις ρίζες σου. Πρόλαβες όμως και ριζώσες στις καρδιές μας. Η γλυκιά και ζεστή οικειότητα που κατακλύζει το μυαλό μας, σε κάνει το δικό μας Φοίνικα, που έγραψε με ανεξίτηλα γράμματα τη δική του ιστορία στις ψυχές μας. Ο δεσμός μας θα είναι πάντα μοναδικός, αδιαπραγμάτευτος και ανεκτίμητος.